

Arrest

nr. 298 906 van 18 december 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat L. RECTOR
Redingenstraat 29
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 14 december 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alsook de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 4 december 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 november 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat verzoeker op 19 juli 2032 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Duitse overheden.

1.3. Op 16 november 2023 richtten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Duitse overheden op grond van verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 20 november 2023 stemden de Duitse overheden in met dit verzoek, dit op grond van artikel 18 (1) d van deze Dublin III-verordening.

1.5. Verweerder treft op 4 december 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze bijlage is de thans betreden akte, die luidt als volgt

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart

te heten(1):

naam: M.

voornaam: L.

geboortedatum: (...)2001

geboorteplaats: Girkbalat

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M., L., verder de betrokkene, die staatsburger van Syrië verklaart te zijn, diende op 10.11.2023 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. De betrokkene stelt nooit in het bezit geweest te zijn van een paspoort. Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Duitsland op 19.07.2023. De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 14.11.2023. De betrokkene stelt ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene stelt geen familieleden in België of een andere lidstaat te hebben. De betrokkene stelt Syrië verlaten te hebben in de zomer van 2018. De betrokkene verklaart dezelfde dag aangekomen te zijn in Irak. Hij stelt daar 5 jaar in een tentenkamp van Behgova verbleven te hebben. Hij stelt er op 10.07.2023 vertrokken te zijn en 2 dagen nadien in Turkije aangekomen te zijn. Hij stelt onmiddellijk verder gereisd te zijn door, voor hem, onbekende landen. Hij verklaart in 19.07.2023 in Duitsland aangekomen te zijn. De betrokkene stelt in een land zijn vingerafdrukken gegeven te hebben, maar wist niet meer in welk land. Uit de Eurodac-resultaten blijkt dat de betrokkene op 19.07.2023 zijn vingerafdrukken gaf in Duitsland. De betrokkene stelt Duitsland op 08.11.2023 verlaten te hebben. De betrokkene verklaart op 10.11.2023 in België aangekomen te zijn. Op 16.11.2023 werden de Duitse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 20.11.2023 stemden ze hiermee in met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 voor de betrokkene die in Duitsland gekend is met volgende identiteiten:

M., L., (...) 2001/Duhok, Irak.

M., L., °(...) 2001/Hasaka, Syrië (Arabische Rep.)

M., L., °(...) 2001/Duhok, Syrië (Arabische Rep.)

M., L., (...)2001/Douhok, Irak

M., L., geboortedatum onbekend/Irak.

Ze vragen de betrokkene over te dragen via de grenspost van Aachen/Süd – Raeren of via de luchthaven van Frankfurt/Main (FRA). De Duitse instanties melden dat wanneer de betrokkene in Duitsland arriveert, hij zich moet melden bij het eerste aanmeldcentrum (Erstaufnahmeeinrichtung) op volgend adres: EAE

Bochum, Gersteinring 50, 44791 Bochum. De betrokkene stelt nergens eerder een verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben. Tijdens het gehoor werd de betrokkene geconfronteerd met het Eurodac-resultaat. De betrokkene stelt dat zijn vingerafdrukken genomen werden, maar dat hij niet wist waarom. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten. De betrokkene ontkent dat hij internationale bescherming vroeg in Duitsland. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Duitsland opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Duitsland. Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan. Voorafgaand aan zijn verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Duitsland. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel. De Duitsland instanties erkenden ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Duitsland. Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Duitsland. Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van nonrefoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie

in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Duitsland is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of hij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die zijn verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelt veel lof gehoord te hebben over België. De betrokkene stelt dat hij hoorde dat België de vrijheid en mensenrechten respecteert. Hij stelt ook de taal te willen leren. De betrokkene stelt zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland. De betrokkene stelt dat hij er opgesloten werd. De betrokkene stelt dat het er qua eten en onderhoud heel slecht was, zoals bijvoorbeeld de kwaliteit van het eten. De betrokkene stelt dat hij er niet mooi behandeld werd. De betrokkene stelt dat zijn psychische toestand achteruit ging en er teleurgesteld en ontgoocheld was. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene hoorde dat België de vrijheid en mensenrechten respecteert, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Duitsland. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat. We herhalen dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Zoals reeds vermeld stemden de autoriteiten van Duitsland met toepassing van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. Dit artikel stelt: “de lidstaat is verplicht: (...); d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Daarnaast verwijzen we ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland als verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat de in Duitsland ingediende verzoeken door de betrokkene niet op een objectieve en zorgvuldige manier aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er bijgevolg kan van worden uitgaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake “non-refoulement”. Een bron betreffende internationale bescherming in Duitsland is het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Paula Hoffmeyer-Zlotnik en Marlene Stiller e.a., “Asylum Information Database – Country Report: Germany – 2022 update, laatste update op 06.04.2023, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/04/AIDADE_2022update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Verder verwijzen we tevens naar het EUAA-rapport ‘Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Germany’ (German Federal Office for Migration and Refugees, 02.03.2023, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/2023-05/factsheet_dublin_transfers_de.pdf). Bij terugkeer naar Duitsland kan de betrokkene een volgend verzoek indienen. Het EUAA-rapport stelt dat in geval van terugkeer naar Duitsland (terugname, volgende

verzoeken) de verzoeker wordt doorverwezen naar het verantwoordelijke opvangcentrum. De verzoekers krijgen een treinkaartje en een document om het verantwoordelijke opvangcentrum te vinden. De aanvrager reist zelfstandig naar het erkende opvangcentrum waar hij voedsel en onderdak krijgt. Een persoonlijke asielaanvraag wordt ingediend bij het lokale filiaal van het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (BAMF) dat is toegewezen aan het verantwoordelijke opvangcentrum (EUAA-rapport, pagina 6). Volgens het AIDA-rapport zijn er geen rapporten die aantonen dat asielzoekers die terugkeren onder de Dublinprocedure problemen ondervinden bij het opnieuw toegang krijgen tot de asielprocedure of andere problemen tegenkomen na de transfer naar Duitsland. Het stelt dat indien de verzoeker reeds een asielaanvraag deed in Duitsland, de verzoeker meestal verplicht is terug te keren naar de regio in Duitsland waar ze tijdens het eerste verzoek aan toegewezen werden. Indien hun eerste verzoek reeds voorwerp was van een weigering met een finale beslissing, is het mogelijk dat ze in een pre-verwijderingscentrum terecht komen bij het arriveren in Duitsland (AIDA-rapport, pagina 64). De betrokkene stelt zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland. De betrokkene stelt dat hij er opgesloten werd nadat zijn vingerafdrukken genomen werden. We merken hierbij verder op dat hij eveneens vermeld nadien in een open centrum verbleven te hebben. Volgens de wet zijn er twee mogelijkheden voor de detentie van asielzoekers van wie de aanvraag nog in behandeling is. De eerste heeft betrekking op asielaanvragen die worden ingediend door personen die reeds in bewaring zijn, met name die: a) In voorlopige hechtenis; b) In de gevangenis (na een veroordeling voor een strafbaar of ander strafbaar feit); of c) In hechtenis in afwachting van verwijdering (Abschiebungshaft). Er moet echter worden opgemerkt dat bewaring in afwachting van verwijdering, die uitsluitend is gelast op grond van illegale grensoverschrijding, op zich geen voldoende reden is om een dergelijke bewaring te handhaven in geval van indiening van een asielverzoek (AIDA, p. 154). De tweede mogelijkheid tot inbewaringstelling tijdens de asielprocedure is in 2020 ingevoerd en heeft betrekking op personen tegen wie een inreisverbod is uitgevaardigd en die 'een aanzienlijk gevaar vormen voor hun eigen leven of dat van anderen, of voor de binnenlandse veiligheid' of die zijn veroordeeld voor strafbare feiten, waaronder asielzoekers (artikel 62c Verblijfswet). Volgens het kabinet is de bepaling bedoeld om de detentie mogelijk te maken van personen die verplicht zijn het land te verlaten en die een asielaanvraag indienen (AIDA, p. 154). Als het indienen van een asielverzoek niet leidt tot vrijlating uit detentie, kan een gedetineerde persoon gedurende 4 weken in bewaring worden gehouden of totdat de BAMF over de zaak heeft beslist. De bewaring kan zelfs na die periode worden gehandhaafd als een ander land is verzocht de vreemdeling toe te laten of opnieuw over te nemen op grond van het Europees recht, d.w.z. de Dublinverordening, of als het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond is verklaard (AIDA, p. 154). De betrokkene verklaart in totaal 4 maanden in Duitsland verbleven, maar verduidelijkt niet hoe lang hij in detentie geplaatst werd nadat zijn vingerafdrukken genomen werden. Hij verklaart enkel op een later tijdstip in een open centrum ondergebracht te zijn. Zodra iemand een verzoek om internationale bescherming doet uit die persoon de intentie om het grondgebied rechtmatig te betreden en de motieven om de persoon langer vast te houden moeten dan ook opnieuw worden overwogen en afgetoetst aan de objectieve criteria in de nationale wetgeving om willekeur te voorkomen. Betrokkene reikt geen elementen aan die erop wijzen dat zijn detentie er toe zou hebben geleid dat hij niet daadwerkelijk de mogelijkheid heeft gekregen om zijn verzoek zo snel mogelijk in te dienen, noch dat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de gestelde termijn zou zijn geregistreerd, de betrokkene genoot vanaf zijn intentieverklaring van de beschermende maatregelen van de procedurerichtlijn(2013/32/EU). Het komt de Duitse autoriteiten toe de bewaring van een persoon die werd gestopt bij illegale grensoverschrijding te handhaven zolang als wat op basis van objectieve criteria noodzakelijk is om een geslaagde verwijdering naar het land van herkomst te garanderen en voor zover de motivering van de vrijheidsontneming geval per geval op de evenredigheid wordt overwogen en dat de omstandigheden in overeenstemming zijn met de mensenrechten zoals vastgelegd in het EVRM en het handvest van de grondrechten van de EU, verder is er het onbetwistbare recht van de lidstaten om de vrijheid van vreemdelingen in het kader van immigratiebeheersing te controleren en de toegang tot het grondgebied en tijdelijk verblijf in nationale wetgeving vast te leggen. Het verhaal van betrokkene impliceert dat hij na de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming binnen een redelijke termijn werd overgebracht naar een open opvangcentrum en dus werd toegelaten tot een tijdelijk verblijf op het grondgebied. De betrokkene stelt dat het open opvangcentrum qua eten en onderhoud heel slecht was, zoals bijvoorbeeld de kwaliteit van het eten. Asielzoekers hebben het recht op opvangmogelijkheden van het moment dat ze asiel aanvragen in akkoord met de Asielzoekers' Uitkeringen Wet (Asylbewerberleistungsgesetz). Ze ontvangen niet de volledige voordelen totdat ze formeel de status van asielzoeker krijgen via het afgeven van een aankomstcertificaat (Ankunftsnaachweis) in het opvangcentrum tot dewelke ze worden toebedeeld. In de praktijk gebeurt dit meestal een paar dagen achter dat ze zich aangemeld hebben bij de autoriteiten (AIDA-rapport, pagina 112). Het AIDA-rapport stelt dat er geen instanties zijn waarbij verzoekers geen toegang krijgen tot opvang wegens een tekort aan plaatsen (AIDA-rapport, pagina 130). De betrokkene haalt zelf aan dat zijn verzoek een negatieve beslissing kreeg. We wensen op te merken dat in Duitsland

net als in België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet als het verblijfsrecht eindigt en wel als er een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is. In het AIDA-rapport wordt aangevuld dat dit eveneens personen kunnen zijn van wie het beroep tegen een terugkeerbesluit aanhangig is, indien hun verzoek om opschortende werking is afgewezen. De bepaling heeft echter geen betrekking op situaties waarin een verwijdering feitelijk of rechtens onmogelijk is, bijvoorbeeld als de lidstaat die bescherming heeft verleend de repatriant niet aanvaardt of als de nodige identiteitsdocumenten ontbreken. In dergelijke gevallen moet de betrokkene een Duldung krijgen en blijft hij recht houden op een uitkering op grond van de Wet uitkeringen asielzoekers (AIDA-rapport, pagina 120). Er bestaat geen gemeenschappelijke norm voor centra voor eerste opvang, hoewel de deelstaten in verschillende mate normen hebben vastgelegd in de regionale wetgeving door middel van de verschillende wetten op de opvang van de deelstaten (Landesaufnahmegesetze) en in verordeningen en richtlijnen. Waar er geen normen bestaan voor de huisvesting van asielzoekers, verwijzen de deelstaten vaak naar andere regelingen, zoals algemene "saneringsplannen" zoals die bestaan voor andere vormen van gemeenschappelijke huisvesting (bv. tehuzen of daklozen) (AIDA, p. 130). Voedsel wordt verstrekt in de centra voor eerste opvang en wordt meestal geserveerd in kantines op het terrein van de centra. Over het algemeen worden er twee of meer menu's aangeboden voor de lunch en het management van de cateringfaciliteiten probeert ervoor te zorgen dat er specifiek voedsel wordt verstrekt met betrekking tot religieuze gevoelens. Sommige, maar niet alle opvangcentra hebben ook een gedeelde keukenruimte waar asielzoekers hun eigen eten kunnen koken; in AnkER-centra mag bijvoorbeeld niet gekookt worden. In sommige centra voor eerste opvang zijn koelkasten voor asielzoekers beschikbaar, maar dit lijkt de uitzondering te zijn. In sommige centra staat de directie geen warmwaterboilers toe voor asielzoekers, omdat dit verboden zou zijn door de brandvoorschriften (AIDA, p. 131). Na de eerste opvangperiode worden asielzoekers verondersteld naar een collectief opvangcentrum in dezelfde deelstaat te worden gestuurd. De verantwoordelijkheid voor huisvesting ligt in dit stadium van de procedure echter vaak bij de gemeenten en er zijn veel verschillende vormen van huisvesting vastgesteld (AIDA, p. 131). Het EUAA-rapport stelt dat verzoekers die vinden dat niet aan hun recht op materiële opvangvoorzieningen wordt voldaan, zich kunnen wenden tot een administratieve rechtbank (en bijvoorbeeld een objectie/klacht/urgent verzoek kunnen indienen). Daarnaast hebben uitkeringsgerechtigden op grond van de Wet bijstandsverlening asielzoekers over het algemeen recht op een voucher voor juridisch advies en rechtsbijstand, als zij door hun persoonlijke en economische omstandigheden niet in staat zijn om zelf juridisch advies te betalen (EUAA-rapport, pagina 5). De betrokkene stelt dat hij er niet mooi behandeld werd. De betrokkene stelt dat zijn psychische toestand achteruit ging en er teleurgesteld en ontgoocheld was. De betrokkene stelt dat toen hij opgepakt en opgesloten werd, hij er uitgekleeft werd en dat ze foto's namen. De betrokkene laat achterwege te verduidelijken wie die foto's nam en in welke context. Tevens laat hij achterwege hier enig bewijs van voor te leggen. Verder stelt de betrokkene in Duitsland gediscrimineerd geweest te zijn. We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Duitse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Duitse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties. Met betrekking tot discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Duitse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Duitsland. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Duitse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Duitse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Duitse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Duitse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Duitse grondgebied verblijven. Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Duitsland is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Duitsland in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werd de betrokkene tijdens het persoonlijk gehoor naar zijn gezondheidstoestand gevraagd. De betrokkene stelt dat hij in Syrië door PKK-strijders in elkaar werd geslagen, waarbij hij een teelbal verloor. Hij stelt hiervoor nooit behandeld geweest te zijn. De betrokkene stelt dat het lang geleden is en dat hij er nu geen last of pijn meer van heeft. De betrokkene stelt het er nog psychisch moeilijk mee te hebben, maar verder oké te zijn. De betrokkene stelt verder dat zijn psychische toestand in Duitsland achteruit ging en dat hij er teleurgesteld en ontgoocheld was. De betrokkene laat achterwege te verduidelijken of hij voor zijn psychische problemen reeds een dokter raadpleegde. Tot op heden werden er geen medische documenten toegevoegd aan het dossier. Tijdens het gehoor werden geen procedurele noden aangemaakt. Er worden geen medische attesten voorgelegd die aangeven dat de betrokkene psychische problemen heeft. Verder verwijzen we in dit verband ook naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt, waardoor de Duitse autoriteiten bij een overdracht ook op de hoogte kunnen worden gebracht van de door betrokkene geuite verklaringen. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Duitsland en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen. Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot dringende medische zorgen voor asielzoekers gewaarborgd is in de nationale wetgeving. De wet beperkt gezondheidszorgen voor asielzoekers voor de eerste 18 maanden tot situaties van "acute ziektes of pijn", in dewelke "noodzakelijke medische of tandzorg nodig is, inclusief medicatie, verband en andere benodigdheden noodzakelijk voor convalescentie, herstel of verlichting van een ziekte of noodzakelijke diensten voor het aanpakken van consequenties van ziektes." (AIDA-rapport, pagina 142). Tevens wordt aan asielzoekers vaccinaties en andere "noodzakelijke preventieve medische check-ups" aangeboden (AIDA-rapport, pagina 144). Na 18 maanden hebben asielzoekers recht op sociale voordelen als voorgeschreven in het Twaalfde Boek van de Sociale Code (Sozialgesetzbuch). Deze "standaard" sociale voordelen bevatten toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde omstandigheden die hielden voor Duitse staatsburgers die sociale voordelen ontvangen (p142). Gespecialiseerde behandeling voor getraumatiseerde asielzoekers en slachtoffers van foltering kan worden verzorgd door enkele gespecialiseerde artsen en therapeuten en in verschillende gespecialiseerde instellingen (behandelcentra voor slachtoffers van foltering – Behandlungszentren für Folteropfer) (p144). We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Duitsland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. We merken in deze verder op

dat de Duitse autoriteiten minstens 10 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene en zij op de hoogte gebracht zullen worden van beperkingen van de fysieke gezondheid van de betrokkene en bijkomende maatregelen die genomen moeten worden na de overdracht. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Duitse autoriteiten (4).”

1.6. Op 4 december 2023 trof verweerder tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

1.7. De overdracht van verzoeker aan de Duitse instanties wordt door verweerder gepland op 19 december 2023.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt: “Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoeker dient een warrig opgesteld verzoekschrift in met geen duidelijk middel.

Waar hij vooreerst opwerpt dat verweerder nagelaten heeft “*alle toepasselijke bepalingen en beginselen na te leven*”, wordt dit niet verder geconcretiseerd.

Dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk.

Verder maakt verzoeker in zijn betoog gewag van een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van het motiverings-zorgvuldigheids-en redelijkheidsbeginsel alsook van “*artikel 3 alinea 2 lid 3*” van de Dublin III-verordening.

Verzoeker gaat echter totaal niet in op de uitgebreide motieven in feite en in rechte die duidelijk kunnen gelezen worden in de bestreden akte en laat compleet na te duiden op welke wijze deze akte artikel 7 van de Vreemdelingenwet alsook het motiverings-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schendt.

Deze middelonderdelen zijn derhalve ook onontvankelijk.

Voorts kan in het verzoekschrift gelezen worden dat “*artikel 3 alinea 2 lid 3*” van de Dublin III-verordening moet gevolgd worden omdat verzoeker lijdt aan zware psychologische problemen “*die ervoor zorgen dat een eventuele overname naar Duitsland het voor hem erger maakt. De opsluiting van verzoeker momenteel is zeer nefast voor hem er is een achteruitgang van zijn gezondheid die met (sic) tegengehouden worden. Het is belangrijk dat er opvolging wordt voorzien en dat hij zich begeeft in een voor hem veilige omgeving. Deze heeft hij nu aangezien hij in een relatie zit. Deze opvolging kan niet gegarandeerd worden in Duitsland. Verzoeker brengt een brief van de medische dienst aan*”.

Vooreerst wijst de Raad erop dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van kritiek die betrekking heeft op zijn opsluiting die voortvloeit uit de in punt 1.6. bedoelde beslissing.

Verzoeker verwijst naar een relatie maar maakt dit nergens concreet noch brengt hij hiervan stukken bij. De Raad ziet dan ook niet in hoe dit de bestreden akte aan het wankelen kan brengen.

In de bestreden akte kan voorts onder meer worden gelezen:

“ (...) Er werd de betrokkene tijdens het persoonlijk gehoor naar zijn gezondheidstoestand gevraagd. De betrokkene stelt dat hij in Syrië door PKK-strijders in elkaar werd geslagen, waarbij hij een teelbal verloor. Hij stelt hiervoor nooit behandeld geweest te zijn. De betrokkene stelt dat het lang geleden is en dat hij er nu geen last of pijn meer van heeft. De betrokkene stelt het er nog psychisch moeilijk mee te hebben, maar verder oké te zijn. De betrokkene stelt verder dat zijn psychische toestand in Duitsland achteruit ging en dat hij er teleurgesteld en ontgoocheld was. De betrokkene laat achterwege te verduidelijken of hij voor zijn psychische problemen reeds een dokter raadpleegde. Tot op heden werden er geen medische documenten toegevoegd aan het dossier. Tijdens het gehoor werden geen procedurele noden aangemaakt. Er worden geen medische attesten voorgelegd die aangeven dat de betrokkene psychische problemen heeft. Verder verwijzen we in dit verband ook naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (“common health certificate”), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt, waardoor de Duitse autoriteiten bij een overdracht ook op de hoogte kunnen worden gebracht van de door betrokkene geuite verklaringen. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr.

30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Duitsland en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen. Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot dringende medische zorgen voor asielzoekers gewaarborgd is in de nationale wetgeving. (...) Gespecialiseerde behandeling voor getraumatiseerde asielzoekers en slachtoffers van foltering kan worden verzorgd door enkele gespecialiseerde artsen en therapeuten en in verschillende gespecialiseerde instellingen (...). We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Duitsland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 10 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene en zij op de hoogte gebracht zullen worden van beperkingen van de fysieke gezondheid van de betrokkene en bijkomende maatregelen die genomen moeten worden na de overdracht (...).

Verzoeker brengt geen enkel medisch attest bij waaruit blijkt dat hij zou lijden aan zware psychologische problemen. Ook ter terechtzitting wordt een dergelijk attest niet neergelegd. De centrum-arts stelde blijkens het administratief dossier op 6 december 2023 vast dat verzoeker op dat ogenblik niet leed aan een ziekte die een inbreuk zou kunnen inhouden op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker toont met een brief opgesteld op 12 december 2023 door de centrum-arts waarin enkel kan gelezen worden dat hij tijdens zijn verblijf wordt opgevolgd door de medische dienst en het psychologisch team (bijlage 2 bij het verzoekschrift), niet aan dat hij kritisch ziek is of dat er sprake zal zijn van een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand bij een overdracht aan Duitsland. Dit blijkt ook niet uit de zogenaamde "Special Needs Profielfiche" die werd opgesteld op 14 december 2023 door de centrum-psycholoog en die verweerder voegt aan zijn nota. Deze fiche bevindt zich niet in het administratief dossier. Ter terechtzitting wordt verduidelijkt door verweerder dat dit werd opgevraagd bij het betrokken centrum op grond van de bijlage 2 gevoegd bij het verzoekschrift. In deze Profielfiche kan het volgende gelezen worden: "Bewoner kan bij momenten zeer emotioneel reageren en heeft het zeer zwaar gehad tijdens zijn opsluiting". Er wordt aangekruist dat er geen sprake is van "Special Needs". Er wordt aangestipt, "Betrokkene verbleef in het CIM apart omdat hij bij momenten zeer angstig kon reageren in contact met medebewoners/personeel." Er worden aanwijzingen gegeven aan het personeel hoe er best wordt omgegaan met verzoeker: "Probeer je tijd te nemen om hem zaken duidelijk te maken. Let ook op je non-verbale houding want hij kan snel geïntimideerd voelen (en dan wordt hij emotioneel). Hij geeft aan dat hij schrik heeft van de overname door de Duitse politie. Probeer hem zoveel mogelijk gerust te stellen". Tevens worden er aanwijzingen gegeven voor de Duitse autoriteiten: "Probeer bij de Duitse politie aan te geven dat dit om een rustige man gaat die bij momenten erg angstig kan reageren." Ter terechtzitting stelt verzoeker niet meer dan dat de Raad zal oordelen over het risico dat hij loopt bij een overdracht, gezien zijn psychische toestand. Echter wijzen de voormelde stukken er niet op dat verzoeker kritisch psychisch ziek is of dat er sprake zal zijn van een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand bij overdracht aan Duitsland. Verzoeker brengt zoals gezegd ook geen enkel medisch stuk bij waaruit dit zou voortvloeien. Zoals verweerder ter terechtzitting terecht meedeelt hebben de Duitse autoriteiten blijkens het administratief dossier aan de Belgische autoriteiten per brief van 12 december 2023 laten weten dat ze aan hen mogen signaleren of er schikkingen moeten getroffen worden in het kader van de gezondheidssituatie van verzoeker. Verzoeker toont niet aan dat de Duitse autoriteiten niet de gepaste maatregelen zullen treffen bij zijn aankomst als verweerder hen verwittigt van de inhoud van de voormelde Profielfiche van 14 december 2023, dit via de in de bestreden akte aangestipte

“common health certificate”, noch toont verzoeker aan dat er in Duitsland geen gepaste behandeling of opvolging ervoor voorhanden zal zijn. Verzoekers overtuiging dat dit niet het geval zal zijn en dat er aldaar geen sprake zal zijn van een veilige omgeving kan niet leiden tot de conclusie dat de overdracht naar Duitsland niet kan geschieden op grond van artikel 18 1(d) van de Dublin III-verordening en dat België verantwoordelijk moet worden gesteld voor de behandeling van verzoekers VIB.

Tenslotte kan in het verzoekschrift nog worden gelezen dat verzoeker in Duitsland plots gevangen werd gehouden en daardoor zijn vingerafdrukken heeft moeten afgeven. Daargelaten de vaststelling dat niet verduidelijkt wordt welke bepaling of beginsel hiermee geschonden wordt, wijst de Raad erop dat uit het document “eurodac search result” dat zich in het administratief dossier bevindt, onder het kopje “eurodac id” de code “DE 1 (..)” staat vermeld. Zoals de bestreden akte terecht duidt, worden volgens artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 (hierna: de Eurodac-Verordening) verzoekers om internationale bescherming aangeduid met een code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat die de vingerafdrukken neemt van een verzoeker om internationale bescherming, die deze vervolgens toezendt aan het centraal systeem overeenkomstig artikel 9, lid 1 van de Eurodac-Verordening. De betrokken lidstaat wordt aangeduid met de kenletter(s) overeenkomstig de ISO-norm “ISO 3166” zoals bepaald in bijlage 1 van de Eurodac-Verordening. Deze ISO-norm bepaalt op zijn beurt dat Duitsland wordt aangeduid met de kenletters “DE”. Aldus staat op objectieve wijze vast dat de Duitse instanties niet alleen maar verzoekers vingerafdrukken hebben genomen maar ook een verzoek om internationale bescherming hebben geregistreerd in hoofde van verzoeker. De Raad ziet niet in welk belang de Duitse autoriteiten erbij zouden hebben om tegen verzoekers wil een verzoek tot internationale bescherming te registreren. Tenslotte is het zo dat het, zoals de bestreden akte ook terecht duidt, op grond van de artikelen 9 en 14 van de Eurodac-Verordening een verplichting is voor de lidstaten om vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder, zowel van de persoon die om internationale bescherming verzoekt als van de persoon die is aangehouden in verband met het illegaal over land, zee of door de lucht overschrijden van de grens. Dat verzoeker werd vastgehouden en verplicht werd om zijn vingerafdrukken te laten registreren, kan dan ook niet worden bestempeld als een incorrecte behandeling.

Derhalve wordt geen ernstig middel ontwikkeld. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. S. HERBOTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HERBOTS

M. EKKA